

[Ove Jensen]

Landbruget har ved den nye pris aftale ikke engang fået dækning for halvdelen af den forventede stigning i produktionsomkostningerne, og det vil sige, at landmændene må gå ned i realindkomst, hvad der ikke forekommer rimeligt i betragtning af de lave indkomster, landmændene i forvejen har.

Da lønmodtagerne sidst fik deres indkomstforhold fastsat, skete det med en forhøjelse på 6 pct., som imidlertid ret hurtigt blev til 10 pct. At de 6 pct. blev til 10 pct., har skadet konkurrenceevnen, og det har medført mere arbejdsløshed og mere valutagæld. At landbrugets prisforhøjelser kun blev på godt 2 pct., vil også medføre mere valutagæld, fordi indtjeningen fra landbrugsekporten bliver mindre, så der er kun udsigt til mere gæld til udlandet og flere arbejdsløse, så længe vi har en regering, der kommer galt af sted med alt, hvad den foretager sig.

Medens der kun blev uddelt pebernødder til dansk landbrug, vil der fra EFs Landbrugsfond blive udbetalt milliardbeløb til Middelhavslandene, og disse beløb skal de danske skatteydere naturligvis også være med til at betale.

Landbrugsministeren har flere gange givet udtryk for, at han ønsker den animalske produktion inden for landbruget udvidet. Det er et ønske, som sikkert deles af de fleste, men for at det kan lykkes, er det nødvendigt, at der skabes rimelige forhold for landbruget at producere under. Det har landbruget ikke, men det er desværre nok endnu ikke gået op for landbrugsministeren.

Kofoed (V):

Denne forespørgselsdebat kan man have sin tvivl om rigtigheden af. Efter min opfattelse er den faktisk lidt overflødig allerede af den grund, at regeringen har tilsluttet sig EF-forliget om landbrugspriserne. Så hvis man tænkte den hypotetiske tanke, at man ville vælte regeringen, smide landbrugsministeren ud, ville forliget stadig væk bestå, og det ville vi være forpligtet af. Når fremskridtspartiet ønsker debatten på nuværende tidspunkt, må det være for at kritisere forliget i stærke vendinger, hvad man tilsyneladende også har gjort, selv om det har været lidt svært for mig at få indtryk af, hvad kritikken indeholder.

Så vidt jeg husker, havde fremskridtspartiet ikke nogen indvendinger, da man drøftede prisforslaget og kompromisforslaget i markedsudvalget. Alligevel accepterer vi debatten, og jeg skal så komme med nogle bemærkninger vedrørende prisforslaget.

På forhånd må jeg konstatere, at Danmark vel ikke havde noget egentligt i klemme i disse prisforhandlinger, fordi, som det også blev sagt af ordføreren for socialdemokratiet, landbrugspriserne inden for det danske landbrugerhverv havde nået prisforhøjelsen, inden prisforslaget blev fremsat. I kraft af devalueringen af den grønne krone og i kraft af de andre ting lå vi for så vidt med en højere pris i Danmark end de andre, så på det område kan man sige, at det danske landbrugerhverv nåede prisforslaget, inden prisforslaget blev fremsat, og derfor nok ikke har haft så meget i klemme.

Alligevel må man konstatere, at vi stod i en vis farlig situation, dels fordi vi har formandskabet, som kan indebære, at man bliver nødt til at skjule sine egne nationale interesser, hvorved man kan risikere at komme til at betale desangående, dels tror jeg nok, at der var et risikomoment i regeringens holdning til de monetære udligningsbeløb, som man kørte vældig kraftigt frem med både i 1976 og 1977.

Vi er fra venstres side principielt enige i, at de monetære udligningsbeløb virker forvridende på handelsmønsteret, ikke at de forhindrer handelen med landbrugsvarer, men de monetære udligningsbeløb medfører, at produkter eksporteres til lande, som ikke er naturlige eksportmarkeder, men på grund af de monetære udligningsbeløb bliver det muligt at fremme en sådan eksport. Et eksempel er jo, at Vesttyskland har en stigning i eksporten af mejeriprodukter til England på omkring 15 pct. på årsbasis, og det er ikke naturligt, at en produktionseksportstigning kan finde sted så hurtigt. Derfor er det i princippet rigtigt, at de monetære udligningsbeløb kan skade.

På den anden side må man også være opmærksom på, at de monetære udligningsbeløb er til, fordi man ikke har kunnet blive enig om en økonomisk-valutarisk politik i Fællesskabet, og derfor må man have de monetære udligningsbeløb for at afbøde de uheldige virkninger af de forskellige flydende kurser, der er i Europa. Her kom regeringen